Εκτέλεση «ρουτίνας»

Του Φοίβου Ανωγειανάκη

«Εκ Διός άρξασθαι». Έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε τη συμφωνική της Δευτέρας ως το κεντρικό μουσικό γεγονός της εβδομάδας. Κι αυτό ανεξάρτητα από την όποια ποιότητα ή αν προηγή κάποιο άλλο ρεσιτάλ η συναυλ συνήθεια παλιά, που κρατα από τι εποχή της Συμφωνικής Ορχήστρας του Ωδείου Αθηνών, τους «μεγάλους» της Ευρώπης. Από τον Μπρούνο Βάλτερ και τον Δημήτρη Μητρόπουλο έως τους διάσημους σολίστες του μεσοπολέμου, τον Κράισλερ και τον Χούμπερμαν, τον Μπάκχαους και τον Κορτώ κ.ά.

Από τη συναυλία της Δευτέρας δεν καταφέραμε να παρακολουθήσουμε παρά μόνο το τελευταίο έργο του προγράμματος, το πέμπτο με την επωνυμία «Αυτοκρατορικό», κονσέρτο για πιάνο του Μπετόβεν και αρκετές σελίδες από τις «Παραλλαγές Αίνιγμα» για ορχήστρα του Έλγκαρ (1857 - 1934). Δεν ακούσαμε επίσης, δυστυχώς, το ελληνικό έργο «Θέμα και παραλλαγές» για έγχορδα του Γιώργου Πλάτωνα.

Περιοριζόμαστε λοιπόν, αναγκαστικά, στην εκτέλεση του μπετοβενικού «Πέμπτου» — έργο ιδιαίτερα αγαπητό στο κοινό της Αθήνας, που έσπευσε να χειροκροτήσει τον φιλοξενούμενο Άγγλο πιανίστα, Άντονυ Γκόλνστον.

Τυπικό παράδειγμα καλλιτέχνη με σταδιοδρομία ανά τον κόσμο (διόλου ευκαταφρόνητη) και σχετικά νέου, ο Γκόλντστον αντιπροσωπεύει σήμερα μια γενιά σολίστ με πολλά μέλη από τα οποία λίγοι, θα λέγαμε ελαχίστοι κατάφεραν να ξεχωρίσουν. Να επιβληθούν μ' ένα δικό τους ερμηνευτικό ύφος, με δική τους προσωπικότητα που τους διαφοροποιεί από το πλήθος, από τους πολλούς της γενιάς τους. Ο Άντονυ Γκόλντστον δεν ανήκει στους λίγους, βρίσκεται μέσα στους πολλούς, στο πλήθος. Γι' αυτό και μόλις τελείωσε ή, καλύτερα πριν ακόμα τελειώσει, αν εξαιρέσουμε κάποιες φράσεις, μέσα μας δεν έμεινε τίποτα. Απλώς ζωντάνεψε στη μνήμη μας προηγούμενες εκτελέσεις, αυτών των «λίγων», των επώνυμων, που έχουν χαράξει στη μνήμη μας το ρίγος της μουσικής, άλλοτε με το Λαργκέτο του μπετοβενικού Κοντσέρτου για βιολί και ορχήστρα και άλλοτε με το φινάλε του τελευταίου Κοντσέρτου για πιάνο του Μότσαρτ.

Ο Γκόλντστον είναι ένας πιανίστας «ρουτίνας». Αν προσέξουμε όμως, «ρουτίνας», υψηλοτάτου επιπέδου, που **έχει επιβληθεί** σε παγκόσμια **κλίμακα, σε πολλούς** χώρους της τέχνης. Από **το θέατρο** και τον κινηματογράφο **έως τη** ζωγραφική και τη μουσική, παντού - φαινόμενο και αυτό των δύσκολων καιρών μας («Παλλάς» 2.2.87).

Οι «τηλεφωνικές» προσκλήσεις της Ραδιοφωνίας

Αυτή τη φορά δε θα μας απασχολήσει το πρόγραμμα και η εκτέλεσή του, αλλά οι Δημόσιες σχέσεις.

Ναι, οι Δημόσιες σχέσεις του Α' Προγράμματος της Ελληνικής Ραδιοφωνίας. Και συγκεκριμένα το πρόβλημα της πρόσκλησης των μουσικοκριτικών στις συναυλίες του στην Εθνική Πινακοθήκη.

Τώρα και δύο τουλάχιστον χρόνια (αν θυμόμαστε καλά) η Ραδιοφωνία μας προσκαλεί — πολύ ευγενικά πάντα — στις εξωτερικές συναυλίες της τηλεφωνικά.

Ποτέ δεν καταλάβαμε ωστόσο γιατί η πρόσκληση αυτή γίνεται με το τηλέφωνο και όχι με τον καθιερωμένο διεθνώς τρόπο, την αποστολή προσκλήσεων. Η έγκαιρη γραπτή πρόσκληση βοηθάει τον αποδέκτη να συμπεριλάβει και συνυπολογίσει στο πρόγραμμά του την αναγγελλόμενη εκδήλωση, να έλθει στο χώρο της εκδήλωσης όποια ώρα θέλει (πριν, φυσικά, την έναρξη της συναυλίας) και τέλος να ξέρει ότι θα βρει τη θέση του κρατημένη.

Διαφορετικά η τηλεφωνική πρόσκληση «υποχρεώνει» κατα κάποιον τρόπο τον αποδέκτη, που τελικά επαφίεται έτσι στο «έλεος» της Ραδιοφωνίας, στην καλή της προαίρεση να τηλεφωνήσει ή όχι, να επιλέξει τούτη ή εκείνη την εκδήλωση κ.λπ.

Το γεγονός ότι οι συναυλίες της ΕΡΤ είναι ελεύθερες για το κοινό, δεν απαλλάσσει νομίζουμε το Ίδρυμα από το καθήκον, απέναντι στην ίδια την καλλιτεχνική του δραστηριότητα να αποφασίσει να στέλνονται προσκλήσεις.

Κλείνοντας σημειώνουμε ότι η θέση που καθίσαμε — πίσω από τα τύμπανα της Ορχήστρας — συν την κακή ακουστική της αίθουσας δεν αφήνουν περιθώρια για κριτική στην τρίτη συναυλία του πρόσφατου κύκλου συναυλιών του Α' Προγράμματος. Κι ακόμα ότι τυχαία πληροφορηθήκαμε και για τη συναυλία αυτή (Εθνική Πινακοθήκη, 31.1.87).